

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน เพื่อส่งเสริมทักษะสื่อสารการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ชื่อผู้วิจัย	พรมาลี เดือนดาว
หน่วยงาน	โรงเรียนบ้านใหม่ (สมบัตินิวิประชาสรรค์) อำเภอวังชัน จังหวัดแพร่
ปีที่ศึกษา	ปีการศึกษา 2555 - 2556

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการสอนเขียนความเรียง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของ รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 3) เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสื่อสารความเรียง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 และ 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่สร้างขึ้น

กลุ่มประชากร ในขั้นตอนการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการสอนเขียนความเรียง เป็นครูผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 133 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นครูผู้สอนภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 โรงเรียน ในการศึกษาผลการทดลองใช้ รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน กลุ่มประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านใหม่ (สมบัตินิวิประชาสรรค์) ในปีการศึกษา 2556 จำนวน 57 คน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนบ้านใหม่ (สมบัตินิวิประชาสรรค์) ในปีการศึกษา 2556 จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน คู่มือการใช้ชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสื่อสารความเรียง แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสื่อสารความเรียง และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าที (t-test One Sample)

ผลการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการสอนเขียนความเรียง พบว่า เทคนิค / วิธีการสอนเขียนที่สามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้เป็นรูปแบบการสอนเขียนความเรียงรูปแบบใหม่ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ การสอนเขียนโดยเน้นทักษะกระบวนการ การสอนเขียนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว

การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและวัฒนธรรมของผู้เรียน การเรียนรู้โดยการสร้างเรื่อง ในลักษณะ การบูรณาการ ที่เกิดขึ้นผ่านทางประสบการณ์ตรง หรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การเขียนเป็นเรื่องราวหรือ การเขียนบรรยายประกอบภาพ รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.40 / 86.28 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการเขียนสื่อสารความเรียง หลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน มีคะแนนรวม เฉลี่ย 43.14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.28 คะแนน นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก คะแนนรวมเฉลี่ย 4.21 คะแนน

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนา รูปแบบการสอนเขียนสื่อสารความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการสอนเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งพบว่า มีการใช้เทคนิค / วิธีการสอนเขียนสื่อสาร หลากหลาย ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน การเขียนสื่อสารของผู้เรียน เช่น การใช้เทคนิคการสอนเขียนเรื่องจากภาพ การเขียนบรรยายประกอบภาพ การสอนเขียนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก การสอนเขียนจากประสบการณ์ตรง และการสอนเขียนโดยเน้นทักษะ กระบวนการ ทั้งนี้ การใช้เทคนิค / วิธีการสอนเขียนรูปแบบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การใช้ทักษะการเขียน ของผู้เรียน คงเนื่องมาจากการใช้เทคนิค / วิธีการสอนเขียนที่หลากหลายนั้น ช่วยสร้างทักษะการเรียนรู้ต่าง ๆ อันเป็นทักษะพื้นฐาน ที่นำไปสู่การสร้างความสามารถการใช้ทักษะการเขียนให้ประสบผลสำเร็จได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ รูปแบบการสอนเขียนที่เน้นทักษะกระบวนการ เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สนองต่อศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนรายบุคคล อีกทั้ง การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการจะประกอบด้วย ขั้นตอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในขั้นตอนต่าง ๆ เช่น การเตรียมการก่อนเขียน การเขียนข้อมูล การแก้ไขและ ปรับปรุงงานเขียน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว ได้นำมาปรับประยุกต์เป็นรูปแบบการสอนเขียนความเรียง รูปแบบใหม่ ในลักษณะของชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่ประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ตั้งแต่ การวิเคราะห์และรวบรวมข้อมูล การเขียนบันทึกข้อมูล การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง การเขียนข้อมูลจริงและ ข้อมูลความคิด การเขียนลำดับความเรียงตามรูปแบบ การตรวจสอบความสมบูรณ์ของงานเขียน การแก้ไข ข้อบกพร่องของงานเขียน การนำเสนองานเขียนก่อนที่จะสรุปและประเมินผลงานเขียน ซึ่งกระบวนการ ดังกล่าว ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการสร้างข้อมูลที่นำไปสู่การเขียน เรียนรู้วิธีการเขียนความเรียงตามแบบ เรียนรู้ในหลักเกณฑ์และอักษรวิธีการเขียนที่ถูกต้อง การตรวจทานงานเขียนของตนเอง ทำให้ทราบข้อบกพร่อง และมีโอกาสได้แก้ไขงานเขียนให้สมบูรณ์ สอดคล้องกับคำกล่าว วัลลภ กันทรพัญ์ (2534, หน้า 12) ที่ว่า

การสอนเขียนที่เน้นกระบวนการหรือแนวทางการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างมีขั้นตอน ซึ่งวางไว้อย่างเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนเสร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ขั้นตอนการเรียนรู้ดังกล่าว ช่วยให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพ นำไปสู่ความสำเร็จตามจุดประสงค์และเป้าหมายได้ โดยใช้เวลาและทรัพยากรน้อยที่สุด อีกทั้งสงบ ลักษณะ (2534, หน้า 4) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมให้เป็นกระบวนการ จะทำให้เด็กได้แสดงออก หรือปฏิบัติโดยใช้ร่างกาย ความคิด การพูดในการเรียน เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ คือ ได้ความรู้หลังจากทำกิจกรรม

2. จากการสร้างรูปแบบการสอนเขียนสื่อสารความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการศึกษาแนวคิดพื้นฐานและหลักการในการผลิตชุดกิจกรรม หรือชุดการสอนที่ใช้หลักการทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล แนวคิดที่ต้องการเปลี่ยนบทบาทของครู จากเดิมที่ใช้ครูเป็นหลักในการบอกความรู้ ให้ครูเป็นผู้จัดประสบการณ์และครูเป็นผู้บอกความรู้เพียงหนึ่งในสามส่วน แต่ให้นักเรียนแสวงหาเพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเองสองส่วน ตามศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล อีกทั้งชุดกิจกรรมจะประกอบไปด้วยสื่อหลากหลายในลักษณะสื่อประสม การพัฒนาผู้เรียนเพื่อนำไปสู่การยกระดับความสามารถการใช้ทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนนอกจากต้องอาศัยเวลา อาศัยการปฏิบัติซ้ำๆ ทวนสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย นับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารให้กับผู้เรียน ผู้วิจัยจึงได้ผลิตเป็นสื่อประสม ที่สร้างขึ้นในลักษณะของชุดกิจกรรมการสอนเขียนความเรียง จากประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของทักษิณี คันธิก (2553) ที่สร้างชุดการสอน ที่มีลักษณะเป็นสื่อประสมที่เป็นรูปธรรม ประกอบด้วยหน่วยการสอนเขียนที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ไม่มีความซับซ้อน นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนทราบผลการเรียน และปรับปรุงผลการเรียนของตนเองทันที มีการฝึกปฏิบัติซ้ำตามลำดับขั้นตอน ชุดการสอนเขียนที่สร้างจึงมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทักษะการเขียนความเรียงของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อีกทั้งจากการศึกษาเทคนิค / วิธีการสอนเขียนสื่อสาร โดยเฉพาะการศึกษาการใช้สื่อการเรียนรู้ ที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์การเขียนสื่อสารในระดับมัธยม มีการใช้สื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งสื่อของจริง สถานการณ์จริง สื่อเอกสารต่าง ๆ สื่อประเภทวิธีการและกิจกรรม อีกทั้ง การศึกษารูปแบบการสอนที่ส่งเสริมการเขียน และการใช้สื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในลักษณะต่าง ๆ ที่มีสภาพใกล้เคียงกับบริบทเดียวกัน เช่น การจัดการเรียนรู้โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับชุมชนและวัฒนธรรมของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่ออยู่ในบริบทการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับตัวผู้เรียนเอง ดังนั้น จึงนำแนวคิดจากการศึกษารูปแบบการใช้สื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเขียน มาปรับประยุกต์ใช้เป็นแนวคิด / หลักการของรูปแบบการสอนเขียนสื่อสาร โดยใช้สื่อประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน เนื่องจากวิถีชีวิตชุมชนเป็นวิธีที่นักเรียนได้สัมผัสจริง การนำประสบการณ์ หรือกิจกรรมจริงที่ได้รับได้สัมผัสมาส่งเสริมทักษะการเขียน จึงส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนสื่อสารความเรียงให้สูงขึ้นได้ จากการค้นคว้าวิจัยจึงกล่าวได้ว่า สื่อการเรียนการสอนเขียนมีความสำคัญมากต่อผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อการเรียนการสอนเขียนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้สัมผัสมากที่สุดทั้งการดู การฟังหรือสามารถจับต้องได้ เนื่องจากสื่อการเรียน

การสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถกระตุ้นสมรรถภาพการคิดบนพื้นฐานความจริงที่สัมผัสหรือพิสูจน์แล้ว จึงสามารถนำผลการคิดมาแปลผลไปสู่การใช้ทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังคำกล่าวของ เพเพิร์ต (ทิสนา แคมมณี และคณะ, 2545 หน้า 27) ที่ว่า หากผู้เรียนมีโอกาสได้สร้างความรู้ และความคิดของตนเองไปสร้างสรรค์ชิ้นงาน โดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม จะช่วยให้ความคิดนั้นมองเห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน เมื่อผู้เรียนได้สร้างสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมาในโลก หมายถึง เขาได้สร้างความรู้ในตนเอง ความรู้ที่สร้างขึ้นจะมีความหมายอยู่คงทน และไม่ลืมง่าย ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ ชาญวิทยากร (2553) ที่ได้วิจัย การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทยโดยใช้แผนที่ความคิดที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3 ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย ระหว่างเรียนโดยรวม คิดเป็นร้อยละ 85.35 และหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 83.88 อยู่ในระดับมาก และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้แผนที่ความคิด ที่มีเนื้อหาบริบทท้องถิ่น โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับ สุพิศ กลิ่นบุปผา (2545) ที่ใช้วิธีสอนเขียนแผนภาพความคิดพัฒนาความสามารถการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย 2 หลวงพ่อเงินอนุสรณ์ จังหวัดนครปฐม ซึ่งพบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนเพิ่มขึ้น หลังเรียนโดยใช้วิธีแผนภาพความคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก ธรรมชาติการสอนโดยใช้วิธีแผนภาพความคิด เป็นรูปแบบการสอนที่เอื้อต่อธรรมชาติของผู้เรียนที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล การใช้วิธีการแผนที่ความคิดยังสอดคล้องกับ แสงระวี ประจวบวัน (2553) ที่ได้พัฒนาทักษะการเขียนความเรียง โดยใช้วิธีแผนภาพความคิด กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนละเหยียดอุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งพบว่า รูปแบบการสอนเขียนความเรียง โดยใช้แบบฝึกทักษะแผนที่ความคิด มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนความเรียง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจาก การใช้แผนที่ความคิดช่วยกระตุ้นความคิด การเรียบเรียงประเด็น มาวางเป็นโครงเรื่อง ก่อนที่จะลงมือเขียน ซึ่งเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเขียน สอดคล้องกับ ผลการวิจัย รูปแบบการสอนเขียนความเรียง จากประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ในขั้นตอนที่ 2 การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า เป็นขั้นตอนการเรียนรู้ที่ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถจัดระบบความคิด กำหนดกรอบเนื้อหา ที่มาจากประสบการณ์ใกล้ตัวของผู้เรียน นำมาวางแผนการเขียนได้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ จรวยพร ธรณินทร์ (2551, หน้า 32) ที่กล่าวว่า ให้นักเรียนรู้จักเรื่องใกล้ตัวก่อนแล้วจึงขยายวงออกไป ให้นักเรียนรู้จักตนเองก่อนจึงรู้จักผู้อื่น กลุ่มอื่น และนำเรื่องที่เหมาะสมกับตนเองหรือเรื่องง่ายมาเรียนรู้ก่อนเรื่องยาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553) ที่ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้ว โดยใช้การสอนแบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

1 โรงเรียนแควนดงพิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 โดยใช้ประสบการณ์และข้อมูลที่เป็นภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาฝึกคิด ฝึกเขียนเรียงเรียงร้อยคำ และเขียนขยายความตามประสบการณ์ ซึ่งพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนความเรียงร้อยแก้วของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนั้นการใช้สื่อส่งเสริมการเขียนที่หลากหลาย และสอดคล้องกับสภาพของผู้เรียนนั้นจะส่งเสริมผลสัมฤทธิ์การเขียน ดังงานวิจัยของ พิพัฒน์ บรรพตระกูลชัย (2551) ที่ได้วิจัยเรื่อง เทคนิคการใช้สื่อภาพปฏิทิน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษานักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนปัญญาวิวัฒน์เทคโนโลยี นครกิจ จังหวัดนครพนม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ของกลุ่มที่ใช้เทคนิคผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่อง และเลือกภาพปฏิทินเอง สูงกว่า กลุ่มที่ใช้เทคนิคผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่องและกำหนดภาพปฏิทินให้ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (*p < .05) และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (*p < .05) ทุกกลุ่ม

3. จากการศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน พบว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 83.40 / 86.28 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80 / 80 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน มีประสิทธิภาพคงสืบเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างอย่างมีหลักเกณฑ์และมีขั้นตอน โดยศึกษาหลักการ แนวคิดทฤษฎี เทคนิค / วิธีการสอน รูปแบบการสอนเขียนสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการกำหนดลักษณะรูปแบบการสอนเขียน และกิจกรรมการเรียนรู้ ให้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายกระบวนการจัดกิจกรรม เนื้อหาของชุดกิจกรรม แล้วจึงดำเนินการสร้างตามหลักการ ลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นได้นำชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชนที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษา กิจกรรม ระยะเวลาที่ใช้ในการสอน แล้วนำชุดกิจกรรมมาปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ชั้น 1 : 1 กับนักเรียนจำนวน 3 คน นำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข นำไปทดลองใช้ชั้น 1 : 10 กับนักเรียนจำนวน 10 คน เพื่อปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทดลองชั้น 1 : 100 กับนักเรียนจำนวน 30 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่สร้างขึ้น ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ในการพัฒนาดังกล่าว ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามหลักการอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ผ่านการทดลองใช้ ปรับปรุงแก้ไขทั้งในด้านเนื้อหา ภาษา กิจกรรม สื่อการเรียนรู้ ระยะเวลาในการสอน จึงทำให้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ที่กำหนดไว้ ดังคำกล่าวของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 490) ที่ได้อธิบายว่า การทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน หรือ ชุดกิจกรรม ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Developmental Testing” การตรวจสอบพัฒนาการให้งานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง การนำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อปรับปรุงแล้วก็นำไปทดลองสอนจริง (Trial Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้

การทดลองใช้ หมายถึง การนำชุดกิจกรรมที่ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมให้เท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ส่วนการนำไปทดลองสอนจริง หมายถึง การนำชุดกิจกรรมที่ได้ทดลองใช้และปรับปรุงแล้วทุกหน่วยในแต่ละวิชาไปสอนจริงในชั้นเรียน หรือในสถานการณ์การเรียนที่แท้จริง เป็นเวลา 1 ภาคเรียนการศึกษาเป็นอย่างน้อย อีกทั้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณี คูสุวรรณ (2545) ที่ได้พัฒนาชุดการสอน เรื่องพลังงานเพื่อเสริมสร้างกระบวนการคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งพบว่า ชุดการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 86.86 / 87.28 ซึ่งสูงกว่ามาตรฐาน 85 / 85 ที่ตั้งไว้ นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนมีกระบวนการคิดเพิ่มขึ้น

4. จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนสื่อสารความเรียง หลังเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่สร้างขึ้น ซึ่งพบว่า นักเรียนสามารถพัฒนาระดับความสามารถการเขียนสื่อสารความเรียง ให้สูงขึ้นได้ในลักษณะ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงศ์ลลิตี พัสอ่อง (2551) ที่ได้ศึกษา การใช้สื่อสภาพจริงในการส่งเสริมการอ่านและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังการเรียนโดยใช้สื่อสภาพจริงในการส่งเสริมการอ่านทั้ง 5 สัปดาห์ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ นักเรียนร้อยละ 90.5 มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระดับดีขึ้นไป คงเนื่องจาก ประสิทธิภาพของสื่อสภาพจริงหรือสื่อประสบการณ์จริง ซึ่งเป็นสื่อที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง ได้สังเกต ได้สัมผัสจริงนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนจริง อีกทั้ง การประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนเขียนสื่อสารจากแหล่งเรียนรู้และวัฒนธรรมของตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ประสบการณ์และความคิดของตนเองอย่างเต็มที่มาพัฒนางานเขียน ซึ่งแนวคิดดังกล่าว สอดคล้องแนวคิดของ จันท์ชลิ มาพุทธ (2546, หน้า 1) ที่ว่า เด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนต้องตระหนักคุณค่าว่า ผู้เรียนทุกคนต้องมีประสบการณ์และทักษะเดิมของตนเอง ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ที่ผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ หทัย น้อยสมบัติ (2546) ซึ่งได้ศึกษาผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสร้างเรื่องจากแหล่งเรียนรู้ผ่านทางประสบการณ์ตรง ซึ่งพบว่า เป็นวิธีการสอนที่มีชีวิตชีวาโดยผู้สอนและผู้เรียนต่างช่วยกันหาเนื้อหา และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้สามัญสำนึก ใช้ทักษะในการสำรวจสิ่งแวดล้อม และใช้ทักษะในการอธิบายความคิดได้เต็มที่ ดังนั้น ผู้เรียนจะกระตือรือร้นเป็นอย่างมากในการสร้างผลงานของเขาอย่างเต็มที่ตามความสามารถ ผู้เรียนจะเพลิดเพลินไปกับการสร้างผลงานของเขา

5. จากการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชน ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก และมีความคิดเห็นว่า ทักษะการเขียนมีประโยชน์ต่อการสื่อสารหรือเรียนรู้ในระดับ มากที่สุด คำตอบดังกล่าว สะท้อนให้เราทราบว่า ผลการใช้รูปแบบการสอนเขียนความเรียง ด้วยชุดกิจกรรมประสบการณ์วิถีชีวิตชุมชนที่พัฒนาขึ้นนั้น ได้ส่งผลต่อเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียน ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียน จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนเขียนโดยเฉพาะการสอนเขียนสื่อสารความเรียงที่นำไปสู่

การพัฒนาทักษะ และเจตคติที่ดีของผู้เรียนต่อการเรียนรู้ นั้น สืบเนื่องมาจากการใช้กระบวนการ เทคนิค / วิธีการสอนต่าง ๆ อีกทั้ง การคำนึงถึงสภาพปัญหาของผู้เรียน รวมถึงบริบทสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว การแก้ไข ตรวจทานงานเขียน การเอาใจใส่ให้กำลังใจของครู และการใช้เทคนิคแรงจูงใจกระตุ้นให้อยากเรียนอยากรู้ใน บรรยากาศผ่อนคลายไม่เคร่งเครียด จึงนำไปสู่การสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งแนวทางดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาฤดี วิภาวิน (2543) ที่ได้ศึกษานักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้สื่อประสม ซึ่งพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้สื่อประสม พบว่า นักเรียนร้อยละ 96.35 มีความคิดเห็นที่ดี โดยนักเรียนมีความรู้สึกชอบและต้องการให้นำกลับมาใช้เป็นสื่อการสอนอีก นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนการสอน นักเรียนสนใจและอยากเรียนรู้ต่อไปมากขึ้น และนักเรียนเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ศิริ วิชาลัย (2553) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างและการใช้ชุดการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 โรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ ชุดการเรียนการสอน ในระดับมาก ในด้านชุดการเรียนการสอนช่วยให้การเรียนไม่น่าเบื่อหน่าย 45.30 % ไม่อายนเพื่อนเมื่อตอบผิด 40.30 % ช่วยให้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง 39.70 % นำไปฝึกที่บ้านได้ 38.48 % และระดับมากที่สุดช่วยฝึกทักษะและทบทวนเนื้อหาได้ดี ช่วยให้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนกับครูและเพื่อน 34.54 % ช่วยให้มีความรู้เพิ่มขึ้น 30 % นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนระดับมาก ช่วยให้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนกับครูและเพื่อน 42.73 % มีความรู้เพิ่มขึ้น 42.73 % ง่ายต่อการเรียนวิชาอื่น 42.32 %